

Izlaganjem će se prezentirati pionirski radovi hrvatskih autora koji uvode statično ili pokretno svjetlo kao oblikovno svojstvo svojih umjetničkih djela 60-ih i 70-ih godina. Od Antuna Motike koji u samonametnutoj izolaciji producira neke od najzanimljivijih eksperimenata u hrvatskoj umjetnosti polovinom stoljeća, preko sudionika pokreta Novih tendencija (Aleksandar Srnec, Vladimir Bonačić) i njihovih inozemnih kolega orijentiranih na luminokinetička istraživanja, do generacije tzv. Nove umjetničke prakse koja manifestacijom „Mogućnosti za '71“ demonstrativno izlazi na ulice zagrebačkoga Gornjeg grada osvjetljavajući njegove vizure neonskim instalacijama

(Dalibor Martinis, Sanja Iveković).